

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 214.703 van 19 juli 2011
in de zaak A. 161.369/XII-4420**

In zake: Stefano BIANCOROSSO
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dominique Matthys
kantoor houdend te 9000 Gent
Sint-Annaplein 34
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de STAD GENT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Patrick Devers
kantoor houdend te 9000 Gent
Kouter 71-72
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij:

Guido VANLUCHENE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jan Van Den Noortgate
kantoor houdend te 9700 Oudenaarde
Einestraat 22
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 31 maart 2005, strekt tot de nietigverklaring van 1° het besluit van 2 september 2004 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent waarbij aan Stefano Biancorosso de toelating wordt geweigerd om een standplaats in te nemen op de openbare weg langs de Ringvaart - Buitenring Zwijnaarde te Zwijnaarde, en 2° het besluit van 19 augustus 2004 van hetzelfde college waarbij aan Guido Vanluchene wordt toegelaten een standplaats in te nemen op de parkeerstrook langs de Ringvaart -

Buitenring Zwijnaarde te Zwijnaarde;

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 147.274 van 5 juli 2005 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen verworpen.

Verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Guido Vanluchene heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 9 september 2005. De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur Bart Weekers heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 mei 2011.

Staatsraad Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dominique Matthys, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Patrick Devers, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker verklaart sinds september 1999 reproductienummerplaten te verkopen vanuit een daartoe speciaal omgebouwde bestelwagen, opgesteld te Zwijnaarde, vlakbij de Dienst voor Inschrijving van de Voertuigen (D.I.V.), meer bepaald aan de rechterkant van de Buitenring, namelijk de kant van de autokeuring (S.B.A.T.). Op 28 juli 2004 deelt hij aan het college van burgemeester en schepenen van de stad Gent, in een “verzoekschrift tot het bekomen van een vergunning inname openbare weg”, mee “zich verder te [willen] regulariseren teneinde zijn handel rechtmatig te kunnen opstellen op de parking van de DIV te Zwijnaarde” en vraagt hij toelating om er zijn wagen te stallen en zijn handel uit te baten.

Van zijn kant vroeg tussenkomende partij op 11 juni 2004 aan het college van burgemeester en schepenen om, met het oog op de uitbating van eenzelfde mobiele handel, zijn bestelwagen te mogen opstellen “op de parkeerplaats voor de automobielininspectie of op de parkeerstrook langs de Ringvaart te Gent-Zwijnaarde [versta: de linkerkant van de Buitenring]”.

Het advies van 6 augustus 2004 van de politie is ongunstig wat een standplaats betreft langs de omheining van de autokeuring omdat de betreffende parkeerplaatsen op privéterrein liggen en niet verkeersveilig zijn. Het advies is gunstig wat een standplaats betreft langs de Ringvaart;

Het schepencollege laat op 19 augustus 2004 aan tussenkomende partij toe een standplaats in te nemen op de openbare weg met een wagen voor de verkoop van reproductienummerplaten, op de parkeerstrook langs de Ringvaart - Buitenring Zwijnaarde te Zwijnaarde. Dit is de tweede bestreden beslissing.

Op 2 september 2004 beslist het college geen toelating te

verlenen aan verzoeker om een standplaats in te nemen op de openbare weg voor de verkoop van reproductienummerplaten langs de Ringvaart - Buitenring Zwijnaarde te Zwijnaarde, omdat de standplaats op 19 augustus 2004 aan tussenkomen partij werd toegewezen “die deze standplaats eerder had aangevraagd”. Dat is de eerste bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid wat de eerste bestreden beslissing betreft

Standpunt van de partijen en de auditeur

4. Volgens verwerende en tussenkomen partijen is verzoeker zonder belang bij het beroep in zoverre het de weigeringsbeslissing van 2 september 2004 betreft. De door verzoeker aangevraagde vergunning heeft nu eenmaal geen betrekking op de openbare weg, maar betreft “een perceel (hier de parking van de DIV) dat geen deel uitmaakt van de openbare weg, maar het privaatieve eigendom is van een private vennootschap, hier de n.v. [S.B.A.T.]”, zodat verwerende partij in geval van vernietiging onvermijdelijk tot de bevinding zou moeten komen dat zij onbevoegd is om de gevraagde vergunning te verlenen.

5. Ook de auditeur meent dat in geval van een vernietiging het bestuur er niet omheen zal kunnen dat de aanvraag betrekking heeft op de parking van de D.I.V. te Zwijnaarde. “Nu de verzoekende partij er inmiddels blijk van geeft de plaats op de parking van de DIV te Zwijnaarde [...] niet langer te ambiëren”, is verzoeker naar het oordeel van de auditeur zonder belang bij de vernietiging van de weigering van 2 september 2004.

6. In zijn reactie benadrukt verzoeker dat alleen al de titel van zijn aanvraag van 28 juli 2004 -“tot het bekomen van een vergunning inname openbare weg”- genoeg duidelijk maakt dat de aanvraag de inneming van de openbare weg beoogt. De woordkeuze “op de parking van de DIV te Zwijnaarde” is ongelukkig, maar belet niet dat het doel van de aanvraag “heel duidelijk” tot uiting komt: het verkrijgen van een vergunning inneming openbare weg. Het is bovendien logisch dat de aanvraag van verzoeker betrekking heeft op de standplaats waar hij reeds stond. Dat verzoeker “een materiële fout beging door te denken dat hij zich aldaar op privé-terrein bevond kan hem zeker niet kwalijk

worden genomen. Deze foute inschatting werd hem trouwens door externe omstandigheden in het hoofd geprent, ofschoon hij zelf, niet-jurist zijnde, daaromtrent niets kon afweten”.

Overigens stelt de bestreden beslissing duidelijk dat verzoeker “dezelfde standplaats” vroeg als tussenkomende partij. Ook andere stukken van verwerende partij gaan daarvan uit. Nooit was er tussen het college en verzoeker betwisting over het feit of de aangevraagde standplaats al dan niet tot de openbare weg behoorde. Vanzelfsprekend heeft verzoeker er belang bij om een vergunning te verkrijgen op de openbare weg. Hij heeft lange tijd zijn activiteiten op het openbare domein uitgeoefend en wenst dit nog steeds te doen.

Bespreking

7. Met een verzoekschrift van 28 juli 2004 “tot het bekomen van een vergunning inname openbare weg” vraagt verzoeker aan verwerende partij toelating te verlenen voor het stallen van zijn wagen en de uitbating van zijn handel “op de parking van de DIV te Zwijnaarde”.

Ter staving dat zijn aanvraag wel degelijk de inneming van een gedeelte van de openbare weg betreft, argumenteert hij, niet zonder dubbelzinnigheid, enerzijds, dat die parking tot de openbare weg behoort en, anderzijds, dat de aanvraag -zoals het college goed begrepen zou hebben- de standplaats op de openbare weg beoogt waarvoor finaal de tussenkomende partij een toelating heeft gekregen.

8. In zoverre de aanvraag dient om zijn handel op de parking van de D.I.V. te Zwijnaarde “te regulariseren”, moet ze geacht worden betrekking te hebben op de plaats waar hij zijn wagen de laatste tijd ter uitbating van zijn handel opstelde en waar overigens de wagen op 18 juni 2004 door de politie in beslag is genomen.

Die plaats maakt volgens de memorie van antwoord deel uit “van het privé domein [S.B.A.T.] (kadastrale percelen nr. k54 en 453/2)”.

Dat is ook de mening van de politie die de aanvraag tot het innemen van die plaats op 6 augustus 2004 ongunstig adviseert omdat “deze parkeerplaatsen volgens de verantwoordelijke van de S.B.A.T. gelegen zijn binnen de terreinen eigendom van S.B.A.T.”.

Om dezelfde reden merkt de gouverneur in zijn antwoord van 30 november 2004 op verzoekers bezwaar tegen de bestreden beslissingen op: “De stad is niet bevoegd u toelating te geven om nummerplaten te verkopen op de parking van de DIV te Zwijnaarde, (= rechterkant R4, waar u gewoonlijk staat met uw bestelwagen). Deze locatie zou zich immers op private eigendom van de SBAT bevinden. De stad is niet bevoegd om een standplaats op andermans private eigendom te vergunnen”.

Ten slotte hebben ook verzoekers raadslieden, die anders dan verzoeker wél jurist zijn, bij verschillende gelegenheden laten gelden dat de hiervoor bedoelde plaats zich op privéterrein bevindt. Zo onder meer ter verweer tegen de vordering van tussenkomende partij tot staking van de schending door verzoeker van de eerlijke handelsgebruiken, waarover de voorzitter van de rechtbank van koophandel te Gent zich uitsprak in een vonnis van 21 februari 2005. Daarin wordt tot drie keer toe vastgesteld dat “verweerder” -te dezen verzoeker- “naar eigen zeggen” “thans op het privé-domein van de SBAT aan de rechter kant van de Gewestweg” staat.

9. Om alsnog aannemelijk te maken dat hij met zijn aanvraag effectief om een standplaats op de openbare weg verzocht, haalt verzoeker er onder meer de eerste bestreden beslissing zelf bij, die zijn aanvraag verwierpt omdat “dezelfde standplaats” reeds is toegewezen aan de tussenkomende partij. Van die standplaats wordt niet betwist dat ze zich op de openbare weg bevindt.

Het argument overtuigt niet. Verzoeker voegde bij zijn aanvraag verschillende foto's van “de standplaats alwaar verzoeker zijn activiteiten wenst uit te oefenen”. Die foto's, die slechts op uitdrukkelijk verzoek van de Raad zijn voorgelegd, betreffen alle zeven de plaats die verzoeker “op de parking van de DIV” innam, en geen andere – inzonderheid niet de standplaats aan de overkant van de weg, die aan tussenkomende partij is gegeven.

10. Uit wat voorafgaat, concludeert de Raad van State dat de precieze standplaats die verzoeker met zijn aanvraag van 28 juli 2004 aan verwerende partij beoogde, niet op de openbare weg is gelegen.

Dat verzoeker thans -“nog steeds”- een standplaats op het openbare domein ambieert, kan derhalve niet zijn belang verantwoorden bij het bestrijden van een weigering die alleen maar een standplaats op privégrond blijkt te betreffen.

De exceptie is gegrond. Verzoeker mist het rechtens vereiste belang bij zijn beroep tegen de eerste bestreden beslissing.

V. Ontvankelijkheid wat de tweede bestreden beslissing betreft

Standpunt van de partijen

11. Verwerende en tussenkomenende partijen betwisten de tijdigheid van het beroep in de mate waarin het op de collegebeslissing van 19 augustus 2004 betrekking heeft. Zij menen dat de beroepstermijn ertegen begon te lopen vanaf 20 of 30 september 2004, of 7 oktober 2004.

12. Verzoeker betwist dat en betoogt daartoe onder meer dat de beslissing van 19 augustus 2004 en die van 2 september 2004 “zodanig verknocht zijn dat de ene onlosmakelijk verbonden is aan de andere: de beslissing van 02.09.2004 [...] is immers krachtens de eigen bewoordingen ervan onlosmakelijk verbonden met het besluit van 19.08.2004, dat de enige bestaansreden en de exclusieve motivering inhoudt voor het nemen van de beslissing van 02.09.2004”. Aldus is er, volgens verzoeker, sprake van “een complexe rechtshandeling en moet de nietigverklaring van de beslissing van 02.09.2004 noodgedwongen leiden tot de nietigverklaring van het besluit van 19.08.2004 waaraan het zijn bestaan ontleent”.

Beoordeling

13. Uit het antwoord van verzoeker op de exceptie blijkt dat hij de tweede bestreden beslissing in wezen aanvecht omdat ze de bestaansreden van de eerste bestreden beslissing uitmaakt en de twee beslissingen als onsplitsbaar voorkomen, zodat ze hetzelfde lot moeten delen.

14. Hiervoor is gezien dat de eerste bestreden beslissing niet wordt vernietigd, omdat verzoeker een standplaats op privéterrein blijkt te hebben aangevraagd. Er is dan evenmin reden tot nietigverklaring van de zogenaamd “onlosmakelijk” verbonden tweede bestreden beslissing, waarmee aan tussenkomende partij een standplaats op de openbare weg wordt toegestaan.

Ook het beroep tot nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing wordt afgewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 125 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 19 juli 2011,
door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Lust,	staatsraad,
Geert van Haegendoren,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Dierk Verbiest